

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **N.D.CH**, nar. ■■■, státní příslušník ■■■, bytem ■■■, zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Půtova 1219/3, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2014, č. j. MV-74095-4/SO-2013 a MV-74095-6/SO,

t a k t o :

- I. Žaloby proti rozhodnutím Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 12. 3. 2014, č. j. MV-74095-4/SO-2013 a č. j. MV-74095-6/SO, se z a m í t a j í .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobami podanými v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkumu:

- 1) rozhodnutí žalovaného, kterým bylo pro opožděnost zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24. 10. 2012, č. j. OAM-2031-7ZR-2012, jímž byl žalobci ukončen přechodný pobyt na území ČR jako rodinnému příslušníkovi občana EU z důvodu uzavření účelového sňatku;
- 2) proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 5. 2013, č. j. OAM-2031-13/ZR-2012, o zamítnutí žádosti žalobce o obnovu správního řízení ve věci ukončení přechodného pobytu.

Proti shora označeným rozhodnutím žalovaného žalobce podal žaloby v podstatě shodného obsahu, proto soud usnesením ze dne 15. 9. 2014, č. j. 59A 29/2014-49, věci spojil ke společnému projednání a rozhodnutí.

Žalobce shodně namítal, že mu nebylo řádně doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 10. 2012, jímž byl ukončen jeho přechodný pobyt na území ČR. Správní orgán I. stupně nereflektoval, že se žalobci v řízení nedařilo opakovaně fyzicky doručovat. O rozhodnutí ze dne 24. 10. 2012 se žalobce fakticky dozvěděl až dne 2. 5. 2013, kdy se dostavil na odbor azylové a migrační politiky k hlášení o změně místa pobytu. O ukončení přechodného pobytu se jeho právní zástupce dozvěděl v řízení o vyhoštění v rámci nahlížení do spisu dne 20. 5. 2013, poté bylo dne 24. 5. 2013 podáno odvolání. Podle žalobce bylo rozhodnutí doručováno fikcí nezákonně, protože šlo o řízení zahájené z moci úřední. Žalobci bylo odňato právo, neboť k doručení napadeného rozhodnutí mu nebyl ustanoven opatrovník, resp. správní orgán měl přistoupit k doručování veřejnou vyhláškou. Žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2992/08, I. ÚS 3138/10 a III. ÚS 188/04. Upozornil na to, že obsílka s rozhodnutím mu nebyla ponechána ve schránce, nýbrž dne 13. 11. 2012 vrácena správnímu orgánu I. stupně se škrtnutou adresou doručení. Podle žalobce se měl správní orgán I. stupně pokusit ověřit, zda se žalobce na uvedené adrese zdržuje, když na opakované doručování žádným způsobem nereagoval. Správní orgán I. stupně nevyčerpal dostupné možnosti ke zjištění pobytu žalobce, nepožádal o součinnost policejní orgán, případně se neobrátil na právního zástupce žalobce, kterého měl v jiném správním řízení. Došlo tak k porušení § 2 odst. 3 správního řádu a § 4 správního řádu, kdy správní orgán byl povinen chránit práva a zájmy žalobce, poskytovat pomoc a poučení tak, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěl újmu.

Dále žalobce uváděl, že o průběhu řízení nebyl informován. Nezákonnost vydaných rozhodnutí spatřoval v tom, že podkladem pro rozhodnutí byl úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 24. 7. 2012 a rozhodnutí spočívá na základě nepřipustného a zákonem způsobem neprovedeného důkazu.

V žalobě týkající se rozhodnutí ve věci obnovy řízení o ukončení přechodného pobytu žalobce na území ČR žalobce dodal, že v průběhu řízení došlo ze strany správního orgánu k nezákonnosti, když rozhodnutí nebylo fakticky doručeno. Uváděné skutečnosti existovaly v době vydávání napadeného rozhodnutí a podstatné důkazy a jejich provedení byly nezákonné, což podle žalobce znamená podmínku pro povolení obnovy řízení dle § 100 odst. 1 správního řádu.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby byla obě rozhodnutí žalovaného zrušena, věci vráceny k novému projednání a žalobci nahrazeny náklady řízení.

V písemných vyjádřeních k žalobám žalovaný v podstatě odkázal na skutečnosti uvedené v odůvodnění napadených rozhodnutí a navrhoval žaloby jako nedůvodné zamítnout.

Skutkové okolnosti případu nejsou mezi účastníky sporné a soud ověřil průběh správního řízení z předloženého spisu.

Dne 5. 6. 2012 byl žalobci povolen přechodný pobyt na území ČR jako rodinnému příslušníku občana EU. Poté co správní orgán I. stupně obdržel podnět od policie na základě sepsaného úředního záznamu s manželkou žalobce ■■■ ze dne 24. 7. 2012, do kterého uvedla, že sňatek se žalobcem uzavřela za 5 000 Kč s příslibem další finanční

odměny a žalobce není biologickým otcem její dcery, bylo se žalobcem zahájeno řízení ve věci ukončení přechodného pobytu. Oznámení o zahájení správního řízení ze dne 30. 8. 2012 bylo žalobci doručeno na adresu ■■■■, kde si písemnost převzal. Následně bylo na tutéž adresu žalobci fiktivně doručeno vyrozumění správního orgánu o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, písemnost byla žalobci ponechána ve schránce. Dne 24. 10. 2012 pod č. j. OAM-2031-7/ZR-2012 správní orgán I. stupně rozhodl o ukončení přechodného pobytu žalobce na území ČR z důvodu účelově uzavřeného sňatku s ■■■■, zároveň žalobci stanovil lhůtu k vycestování z území ČR a uložil mu povinnost nahradit náklady řízení. Toto rozhodnutí bylo doručováno na shora uvedenou adresu žalobce, správní orgán I. stupně vycházel z toho, že rozhodnutí bylo doručeno fiktivně a nabylo právní moci.

Odvoláním ze dne 24. 5. 2013, jež bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 27. 5. 2013, se žalobce shora uvedenému rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu bránil. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 12. 3. 2014, č. j. MV-74095-4/SO-2013, bylo žalobcovo odvolání zamítnuto jako opožděné s odůvodněním, že prvostupňové rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu bylo doručeno dne 9. 11. 2012 fiktivně a odvolání mělo být podáno nejpozději dne 26. 11. 2012. Pokud žalobce odvolání podal až dne 27. 5. 2013, byla odvolací lhůta překročena a žalovaný odvolání zamítl jako opožděné podle § 92 odst. 1 správního řádu. Zároveň konstatoval, že nebyly dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení, ani pro vydání nového rozhodnutí.

Rozhodnutím ze dne 30. 5. 2013, č. j. OAM-2031-13/ZR-2012, správní orgán I. stupně zamítnul žádost žalobce o obnovu správního řízení o ukončení přechodného pobytu ukončeného rozhodnutím ze dne 24. 10. 2012. Správní orgán I. stupně konstatoval, že při doručování písemností postupoval v souladu se zákonem, řízení zahájené z moci úřední bylo zahájeno doručením písemnosti do vlastních rukou žalobce, o zahájení řízení tedy žalobce věděl. Písemnost vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům a následně rozhodnutí ze dne 24. 10. 2012 byly řádně doručovány v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu a 10. dnem, kdy byly uloženy k vyzvednutí, byly považovány za doručené. Žalobce měl v místě hlášeného bydliště řádně označenou schránku, do které byly Českou poštou vloženy 2 oznámení o uložení zásilky ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu, včetně poučení. Žalobce tak nelze považovat za osobu neznámého pobytu nebo sídla a osobu, které se prokazatelně nedaří doručovat. Proto nebyl žalobci ustanoven opatrovník. Všechny uváděné důvody pro obnovu řízení mohly být uplatněny již v odvolacím řízení, ale nebylo tak učiněno, proto nebyla splněna jedna z podmínek dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl a rozhodnutí ze dne 30. 5. 2013 potvrdil jako správné rozhodnutím ze dne 12. 3. 2014, č. j. MV-74095-6/SO-2013. V odůvodnění uvedl, že žalobci bylo řádně oznámeno zahájení předmětného řízení, součástí bylo i poučení o procesních právech dle správního řádu, především o právu požádat o poskytnutí informace. Poté byla žalobci fiktivně doručena písemnost, v níž byl seznámen s možností vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Rovněž rozhodnutí vydané správním orgánem v I. stupni bylo řádně doručeno. Žalovaný odkázal na § 20 odst. 1, 23 odst. 1 a § 24 odst. 1 správního řádu a dovodil, že písemnosti byly v nalézacím řízení řádně zasílány na adresu uvedenou žalobcem jako místo hlášeného pobytu. Žalobce byl na uvedené adrese znám, bylo mu zde ponecháno poučení o možnosti převzetí písemností a

uplatní se doručování fikcí. Žalovaný odkázal na nálezn Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2317/10 ze dne 30. 9. 2010, v němž se Ústavní soud zabýval doručováním do vlastních rukou dle nové právní úpravy správního řádu a zdůraznil, že ve vztahu k doručování to znamená, že není významné, zda se adresát písemnosti na adrese trvalého pobytu, což platí i pro adresu doručování, skutečně zdržuje či nikoli. Podle žalovaného tedy nemůže obstát argument, že správní orgán I. stupně měl přistoupit k doručení veřejnou vyhláškou či žalobci ustanovit opatrovníka. Dále žalovaný upozornil na to, že podle § 100 odst. 2 správního řádu se obnovy řízení nemůže domáhat ten, kdo mohl důvody obnovy uplatnit v rámci odvolacího řízení. Vzhledem k tomu, že žalovaný neshledal pochybení při řádném doručování rozhodnutí, kterým byl přechodný pobyt žalobce ukončen, je zřejmé, že odvolání bylo opožděné. Žalovaný upozornil rovněž na § 24 odst. 2 správního řádu, jež umožňuje vyvrátit doručení fikcí za předpokladu, že adresát prokáže, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo jiný vážný důvod nemohl zásilku bez svého zavinění vyzvednout. Tohoto práva účastník nevyužil.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí a řízení jejich vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a z hlediska uplatněných žalobních bodů v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 správního řádu.

K posouzení důvodnosti podaných žalob nařídil soud ústní jednání, při němž žalobce zcela setrval na svých žalobních argumentech, navrhoval napadená rozhodnutí zrušit a věci vrátit žalovanému k dalšímu projednání a požadoval nahradit náklady řízení. Žalovaný se z účasti na ústním jednání omluvil s odkazem na písemné vyjádření k žalobám.

Předmětem soudního přezkumu bylo v prvním případě rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce pro opožděnost dle § 92 odst. 1 správního řádu.

Podle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu *opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.*

Rozhodnutí odvolacího orgánu vydané podle § 92 odst. 1 správního řádu je rozhodnutím procesním, jehož podstatou je konstatování opožděnosti (případně nepřípustnosti) odvolání, aniž by z hlediska odvolacích námitek byla zkoumána a hodnocena věcná a právní stránka rozhodnutí, vůči němuž odvolání směřovalo. Skutková zjištění a právní hodnocení opožděnosti (či nepřípustnosti) odvolání pak musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Účastníku správního řízení se dostane soudně přezkoumatelného rozhodnutí správního orgánu v otázce opožděnosti odvolání.

V souzeném případě žalovaný vyšel z toho, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 10. 2012, č. j. OAM-2031/7/ZR-2012, bylo žalobci doručeno fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu dne 9. 11. 2012.

Na doručování písemností a rozhodnutí v řízení ve věci ukončení přechodného pobytu cizinci se užijí relevantní ustanovení správního řádu.

Předně je nutno uvést, že doručoval-li správní orgán I. stupně shora uvedené rozhodnutí na adresu ■■■, kterou měl žalobce hlášenou v evidenci cizinců a na které si v minulosti písemnosti (konkrétně oznámení o zahájení správního řízení ve věci ukončení přechodného pobytu ze dne 30. 8. 2012) také přebíral, postupoval v souladu s § 20 odst. 1 správního řádu.

Podle § 23 odst. 1, odst. 3 správního řádu platí, že nebyl-li v případě doručování podle [§ 20](#) cit. zákona adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle [§ 20](#), písemnost se uloží, a to buď u správního orgánu, který ji vyhotovil, nebo u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím. Adresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil (odst. 4). Zároveň s oznámením podle [odstavce 4](#) se adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle [§ 24 odst. 1, 3 a 4](#) vyvolalo nebo o možnosti postupu podle [§ 24 odst. 2](#). Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu (odst. 5).

Podle právě zmíněného § 24 odst. 1 správního řádu platí, že pokud si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty, nastává tzv. fikce doručení. Negativní důsledky nevyzvednutí písemnosti může adresát případně zvrátit žádostí o určení neplatnosti doručení dle § 24 odst. 2 správního řádu, za podmínek § 41.

Soud ověřil, že správní orgán I. stupně popsaným způsobem při doručování rozhodnutí postupoval. Protože na shora uvedené adrese nebyl žalobce dne 30. 10. 2012 zastižen, byla písemnost uložena v souladu s § 23 odst. 3 správního řádu u provozovatele poštovních služeb, který doručování prováděl, a žalobce byl vyzván k vyzvednutí písemnosti a na uvedené adrese mu o tom bylo zanecháno poučení podle § 23 odst. 4, odst. 5 správního řádu. Protože si žalobce uloženou písemnosti ve lhůtě 10 dnů nevyzvedl, považuje se rozhodnutí posledním dnem této lhůty za doručené v důsledku fikce doručení v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu. Na tom nic nemění ani skutečnost, že se žalobce fakticky s doručovaným rozhodnutím neseznámil, protože mu doručovaná písemnost nebyla poté zanechána ve schránce, když takový postup správní orgán I. stupně v souladu s § 24 odst. 4 správního řádu vyloučil. Fikce doručení rozhodnutí ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu nastupuje totiž bez ohledu na to, zda se žalobce na uvedené adrese zdržoval či nikoli (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2317/10 ze dne 30. 9. 2010, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

29. 11. 2012, č. j. 7 As 130/2012/29, dostup. na www.nssoud.cz), a to jednak s ohledem na povinnost poučení podle § 23 odst. 5 správního řádu, jednak s ohledem na možnost navrhnout neúčinnost doručení podle § 24 odst. 2 správního řádu. Proto ani nebylo povinností správního orgánu I. stupně ověřovat, zda žalobce na evidované adrese skutečně pobývá. Ani následné vhození písemnosti do schránky po uplynutí 10 denní úložní lhůty není podmínkou pro nastoupení fikce doručení, zákonodárce počítal i s variantou, kdy se doručovaná písemnost po marném uplynutí úložní lhůty vrátí orgánu, který doručovanou písemnost vyhotovil, tak jako tomu bylo v projednávaném případě.

Nezdržoval-li se žalobce jako cizinec na místě svého hlášeného pobytu, je zásadně jeho věcí, jak zajistí, aby mu mohly být reálně doručovány písemnosti. A to tím spíše, že si musel být s ohledem na doručené oznámení o zahájení správního řízení ve věci ukončení jeho přechodného pobytu na území ČR, probíhajícího správního řízení dobře vědom. Ani doručení předchozí písemnosti ve správním řízení fikcí na adresu žalobcova hlášeného pobytu nemůže být překážkou doručování dalších písemností v řízení, včetně rozhodnutí ve věci dle § 20, § 23 a nástupu účinků doručení ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu.

Zákonné podmínky pro doručování prvostupňového rozhodnutí veřejnou vyhláškou dle § 25 správního řádu nebyly naplněny, neboť se nejednalo o případ, kdy by byl žalobce neznámého pobytu či osobou, které by se nedařilo prokazatelně doručovat. Adresa žalobce byla správnímu orgánu I. stupně známa, dařilo se na ni doručovat, a to i fakticky v právě probíhajícím řízení, žalobce měl uvedenou adresu nadále nahlášenou v evidenci cizinců, z obálky doručovaného rozhodnutí neplyne, že by na uvedené adrese již nebyl znám či zde neměl označenou schránku. Naopak do té mu bylo vhozeno vyrozumění o právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí, jež bylo doručeno též fikcí. A jak již bylo řečeno, skutečnost, že se v době doručování rozhodnutí žalobce na dané adrese případně nezdržoval a s doručovaným rozhodnutím se fakticky neseznámil, není překážkou nástupu fikce doručení ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu, při splnění zákonných podmínek, a jde k tíži žalobce. Ze shodných důvodů nebyly splněny ani podmínky pro ustanovení opatrovníka dle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu. Jak zdůraznil Nejvyššího správní soud v již zmiňovaném rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 130/2012-29, instituty doručování veřejnou vyhláškou nebo ustanovení opatrovníka jsou koncipovány jako krajní prostředek, k jehož využití lze přistoupit pouze tehdy, není-li možný postup podle § 19 až § 24 správního řádu, s tím, že o osobu, které se prokazatelně nedaří doručovat nebo která je neznámého pobytu, se nejedná tehdy, daří-li se jí doručovat, byť fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu.

Z žádného relevantního ustanovení zákona o pobytu cizinců ani správního řádu neplyne povinnost správního orgánu I. stupně obracet se v probíhajícím správním řízení na právního zástupce, jehož měl žalobce v předchozích či souběžně vedených správních řízeních.

Soud tedy uzavírá s tím, že nedošlo k porušení práv žalobce, prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno v souladu s cit. ustanoveními správního řádu, nelze hovořit o porušení zásad správního řízení dle § 2 odst. 3 a § 4 správního řádu, jak žalobce namítal.

Bylo-li prvostupňové rozhodnutí žalobci doručeno dne 9. 11. 2012 a odvolání proti němu žalobce podal až dne 27. 5. 2013, jednalo se o odvolání opožděné.

Zbývá dodat, že věcnými výhradami žalobce vůči podkladům rozhodnutí a procesnímu postupu správního orgánu I. stupně při dokazování a seznámení žalobce s podklady se soud nemohl zabývat, neboť předmětem soudního přezkumu bylo procesní rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto pro opožděnost, a soud se mohl zabývat pouze posouzením toho, zda byly naplněny podmínky § 92 odst. 1 správního řádu. A protože žalovaný zamítl odvolání jako opožděné v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu, soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

V žalobě proti druhému rozhodnutí žalovaného ve věci nepovolení obnovy řízení byly uplatněny shodné žalobní body týkající se nezákonnosti doručování a nezákonného procesního postupu správního orgánu I. stupně při dokazování s tím, že uváděné skutečnosti existovaly již v době vydání napadeného rozhodnutí a byla tak naplněna podmínka § 100 správního řádu.

Při přezkumu rozhodnutí ve věci povolení obnovy zkoumá soud napadené správní rozhodnutí z pohledu naplnění zákonných podmínek pro povolení obnovy řízení.

Podle § 100 odst. 1 správního řádu *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže*

a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo

b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,

a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Podle § 100 odst. 2 správního řádu *účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.*

V obecné rovině je nutno připomenout, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, který umožňuje zjednat nápravu v případě skutkových omylů zjištěných až po právní moci rozhodnutí.

Ve shodě se správními orgány má soud za to, že se nejedná o případ nápravy skutkového omylu a že v žalobcem uváděných skutečnostech (nezákonný postup při doručování vyrozumění a prvostupňového rozhodnutí a nesprávný procesní postup správního orgánu I. stupně při dokazování) nelze spatřovat skutečnosti existující již v době původního řízení, ovšem dříve neznámé, které vyšly najevo posléze, které by žalobce nemohl uplatnit v původním řízení. Nejednalo se o skutečnosti, které by žalobce nemohl bez svého zavinění uplatnit již v odvolacím řízení. K zákonnosti doručení prvostupňového rozhodnutí

ve věci ukončení přechodného pobytu žalobce na území ČR se již soud vyjádřil shora. Znovu zbývá připomenout, že nástrojem pro odvrácení nepříznivých důsledků doručení rozhodnutí fikcí je návrh na určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena dle § 24 odst. 2 správního řádu, nikoli žádost o obnovu řízení.

Rovněž žaloba proti rozhodnutí žalovaného ve věci nepovolení obnovy řízení nebyla důvodná a soud ji zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 15. října 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu